

07-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোক পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু – তিনিওজনৰে সন্মুখত বহি আছা, পিতাৰ এয়াই কৃপা যে শিক্ষক হৈ তোমালোকক পঢ়াই আছে, সৎগুৰু হৈ লগত লৈ যাব"

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ ওচৰত কি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা? তোমালোকৰ কৰ্তব্য কি?

*উত্তৰ:- পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা - বাবা, আমি আপোনাৰ পৰা যি শিনিছো সেইয়া আনকো অৱশ্যে শুনাম। নিজৰ সমান বনাম। আমাৰ কৰ্তব্য হ'ল – সকলোকে পিতাৰ দৰে পঢ়োৱা কিয়নো এতিয়া বুদ্ধিৰ তলা খোল খাইছে। যেনেকৈ আমি অধিকাৰ লৈ আছো তেনেকৈ দয়াশীল হৈ আনকো অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাব লাগে।

*গীত:- লে ল' দুৱায়ে মাঁ-বাপ কি.....(লৈ লোৱা আশীৰ্বাদ মাঁ-পিতাৰ....)

ওম্ শান্তি। এতিয়া সন্তানসকল মাঁ-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে অথবা সন্তানসকল স্কুলত শিক্ষকৰ ওচৰত বহি আছে। সন্তানসকলে জানে আমি সৎগুৰুৰ ওচৰতো বহি আছো জ্ঞান শনিবৰ বাবে। কাৰ পৰা শনিব? জ্ঞান সাগৰতো পিতাই হয়। জানে তেখেত পৰমধামৰ পৰা অৱতৰিত হৈছে আমাক শিক্ষা দিবৰ বাবে। তোমালোকৰ বুদ্ধি পৰমধাম, মিঠা ঘৰৰ ফালে লাগি আছে। যদিও ইয়াতেই পঢ়ায়, মাতা-পিতা সন্মুখত বহি আছে তথাপি বুদ্ধিযোগ অথবা স্মৰণ নিৰ্বাণধামৰ ফালেই আছে। আমি পিতাৰ লগত ঘৰলৈ যাব লাগিব। আকৌ বিষ্ণুৰ ঘৰলৈ আহিম। সেয়াও ঘৰ, এয়াও ঘৰ। কৃষ্ণপুৰী শহুৰৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। প্ৰথমতে পিতা যিয়ে যোগ্য বনাই তেখেতক স্মৰণ কৰিব লাগে। মাঁ-পিতাই কন্যাক যোগ্য বনাই নহয় জানো। শহুৰেকৰ ঘৰলৈ গ'লে মাঁ-পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব যে ছোৱালীজনী বহুত ভাল সুলক্ষণী। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্মুখত বহি আছো, পঢ়ি আছো। পিতাই সন্তানসকলৰ কাৰণে বহুত মেহনত কৰে। এয়া হৈছে তেওঁৰ কৃপা। সন্তান বেৰিষ্ঠাৰ হ'লে ক'ব মাক বাপেকে ভালকৈ প্ৰতিপালন কৰিছে। পঢ়ুৱাইছে। মাতা-পিতা ৰচয়িতাও হয়, নিৰ্দেশকো হয়। ল'ৰা সন্তানসকলৰ মোহ বাপেকৰ প্ৰতি থাকে। কন্যা সন্তানৰ মোহ মাকৰ প্ৰতি থাকে কিয়নো সন্তানসকলে পিতাকৰ পৰা অধিকাৰ পাব লাগে। কুমাৰীতো গৈ মাঁ হয়গৈ। এতিয়া ইয়াত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুলভূষণ হোৱা। ব্ৰাহ্মণৰ মহিমা গোৱা হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তানতো বহুত আছে। সেই ব্ৰাহ্মণসকলকো তোমালোকে সুধিব পাৰা- তোমালোক মুখ বংশাৱলী হোৱা তেনেহ'লে ব্ৰহ্মাৰ মুখ সন্তান হোৱানে? কোষৰ সন্তানতো লৌকিক মাতা-পিতাৰ পৰা জন্ম লয়। ব্ৰহ্মা মুখৰ পৰা তোমালোকৰ কোতিয়া জন্ম হ'ল? ক'ব নোৱাৰিব। তোমালোকে প্ৰেক্ষিকেলত জানা - আমি ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা এডাপ্ত (তুলি লোৱা) হৈছো। এডাপ্ত কৰিছে শিৱবাবাই। ইয়াত তোমালোকে বুজি পোৱা - আমি পিতা, শিক্ষক, গুৰু তিনিওজনৰ সন্মুখত বহি আছো। পিতাইতো শিষ্টাচাৰ শিকায় - শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৰে গুণবান, সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... পুৰুষাৰ্থ কৰি ইয়াতে হ'ব লাগিব। মানুহতো এইটো নাজানে যে ৰাধা-কৃষ্ণ আগৰ জন্মত কি আছিল? এইটো কেৱল তোমালোকেহে জানা। যি পূজ্য আছিল তেওঁৰেই পিছত পূজাৰী হৈ পুনৰ পূজ্য হয়। পূজাৰী বুলি ভক্তক কোৱা হয়। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বা ভিক্ষাৰীৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হোৱাৰ অধিকাৰ পিতাৰ বাহিৰে কোনোৱে দিব নোৱাৰে। তোমালোকক যদি কোনোবাই সোধে - তোমালোকে কি কৰি আছা? তেতিয়া তোমালোকে ক'বা - আমি ঈশ্বৰ পিতাৰ দ্বাৰা পঢ়ি আছো। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। আমি বাবাৰ পৰা বেহদৰ অধিকাৰ লৈ আছো। স্বৰ্গৰ অধিকাৰ হৈছেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী

হোৱা। ইয়াত এই কলেজত তোমালোক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হোৱা। জানা যে ভৱিষ্যতৰ নতুন বিশ্বৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'বৰ বাবে আমি পঢ়ি আছো। নতুন বিশ্বক সত্যযুগ বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত অথবা কলিযুগত মানুহেই থাকিব নহয় জানো। জ্ঞানো মানুহেই পায়। জন্তুকতো দিয়া নহ'ব। মানুহ দৈৱী গুণধাৰী আছিল। এতিয়া আসুৰিক গুণধাৰী হৈছে পুনৰ আমি দৈৱী গুণধাৰী হওঁ। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। এয়াতো সহজে বুজি পোৱা কথা। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰও ভাৰতৰ কাৰণেই। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰৰ ৰহস্য অন্য কাৰো বুদ্ধিত নবহে। স্বদৰ্শন চক্ৰতো কৃষ্ণৰ আছিল। বিষ্ণু, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ যুতীয়া ৰূপ। সৰু কালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল। কিন্তু সেয়াও কেৱল কৃষ্ণক দিয়ে। ৰাধাৰ কেতিয়াও চক্ৰ নেদেখুৱায়। লক্ষ্মীৰো নেদেখুৱায়, কেৱল নাৰায়ণক দেখুৱায় বা বিষ্ণুক দিয়ে। তাত লক্ষ্মী আহি যায়। বাস্তৱত স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী তোমালোক হোৱা।

তোমালোকে জানা আমি ঈশ্বৰ পিতাৰ পৰা বহুত বিস্ময়কৰ পাঠ পঢ়ি আছো। তেওঁৱেই জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজস্বৰূপ, সত্য হয়, চৈতন্য হয়। আত্মাকেই সত্য আৰু চৈতন্য বুলি কোৱা হয়। শৰীৰক সত্য আৰু চৈতন্য বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। সন্তানৰ শৰীৰ ৫ মাহলৈকে জড় হৈও গৰ্ভত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। বৃদ্ধিতো প্ৰত্যেক বস্তুৰে হ'বই। কিন্তু এই মনুষ্যৰ আত্মা মহান হয়। মনুষ্যৰ মহিমাও হয় আৰু গ্লানিও হয়। বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ পায়- ইংলেণ্ডৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী গীৰ্জাত যাওতে লগত মেকুৰীকো লৈ গ'ল। চোৱা, মেকুৰীৰো কিমান মান আছে। তাতো তোমালোকে অনুমোদন পত্ৰ নোহোৱাকৈ যাব নোৱাৰা আৰু মেকুৰীয়ে অনুমোদন পত্ৰ পাই যায়। বহুত মানুহে কয় - কুকুৰেও ভগৱানক স্মৰণ কৰে। সিহঁতে ভুক-ভুকাই, নহয় জানো। তেওঁলোকে কেৱল ভগৱান বুলি কয়, একো নাজানে। তেন্তে মানুহ আৰু জন্তুৰ মাজত কি পাৰ্থক্য থাকিল? এতিয়া তোমালোক কিমান উচ্চ হৈছা। এতিয়া তোমালোকৰ বহুত মহিমা ওলাব। প্ৰেক্ষিকেলত তোমালোকৰ যেতিয়া প্ৰভাৱ ওলাব তেতিয়া ক'ব- ব্ৰহ্মা কুমাৰীৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। ব্ৰহ্মা কুমাৰ-কুমাৰীসকল শিৱৰ নাতি-নাতিনী। বাবাতো এজনেই নহয় জানো। মম্মা-বাবা এজন যাৰ পৰা তোমালোকৰ ৰচনা হৈছে। তোমালোকে জানা আমি শিৱবাবাৰ নাতি বা নাতিনী। ইয়াত বুঢ়া বা ডেকা আদিৰ কথা নাই। আমি শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰ-পুত্ৰী হ'লো। কিমান সহজ কথা। এয়া ব্ৰাহ্মণৰ কুল। ৰচয়িতাতো পিতায়েই হ'ল। তোমালোকে জানা আমি শিৱবাবাৰ সন্তান এই বৃক্ষৰ আধাৰ। এই ব্ৰহ্মা সংগমত বৃক্ষৰ গুৰিত বহি আছে। আমি অতি উচ্চ শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী, তেখেতৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পাই আছো। এইটো কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। দেহৰ সৈতে যিবোৰ আছে সকলো পাহৰি অশৰীৰী হ'ব লাগে। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব - ককাৰ ওচৰলৈ অথবা মিঠা ঘৰলৈ যাব লাগিব। আমি শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী। পিতাওতো নিশ্চয় লাগিব। সঁচাকৈ আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ। শিৱৰ নাতি, ককাৰেই সম্পত্তি পোৱা যায়। বিশ্বৰ বাদশ্বাহীকে প্ৰকৃত স্বৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। গোটেই বিশ্বৰ তোমালোক মালিক হোৱা। কাৰোৰে পৰা ভয় নাই। সেইখনক অদ্বৈত ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। তাত অন্য কোনো নাথাকে। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, অহিংসা পৰম ধৰ্মালম্বী হৈ যায়। বাবাই বুজাইছে - হিংসা দুই প্ৰকাৰৰ হয়। এবিধ হৈছে শাৰীৰিক হিংসা, দ্বিতীয়বিধ হিংসা হৈছে কাম কটাৰী চলোৱা। আমি ডবল অহিংসক। সত্যযুগত হিংসাৰ কথা নাথাকে। শাৰীৰিক হিংসাও নাথাকে আৰু বিকাৰৰ হিংসাও নাথাকে। অহিংসা পৰমো দেৱী দেৱতা ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়। আমি সেই ধৰ্মৰে সদস্য হ'ম। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা পুনৰ আমি দেৱতা হ'মগৈ। আমাৰ মনুষ্য নাম নাথাকিব। আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। যেনেকৈ বেৰিষ্টাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ আদি হয়। কেনেকৈ হয় সেয়া তেওঁ নিজেই জানে। তোমালোকে জানা এই পঢ়াৰ পৰা দেৱতা হয়। বহুত সহজ। বিভিন্ন ধৰ্মৰ এই যি বৃক্ষ আছে, ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোকৰ আছে, যিটো আৰু অন্য কাৰোৰে নাই। তোমালোকে জানা আমাৰ পিতা শিক্ষক পৰমধামৰ পৰা আহিছে - আমাক পঢ়াবলৈ। পৰমধাম কিমান উচ্চ। এৰোপ্লেনো তালৈ যাব নোৱাৰে। বাবাই ডেউকা নোহোৱাকৈ কেনেকৈ আহি পঢ়ায়,

তেনেহ'লে কিমান আনন্দত থাকিব লাগে। আমাৰ বাবা শিক্ষকো হয়। থাকে পৰমধামত, তাৰ পৰা আহি পঢ়ায়। তেওঁতো বহুত সেৱা কৰিব লাগে। ভক্তসকলকো সন্তুষ্ট কৰিবলৈ সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। ভক্তসকলে মোক নাজানে। তেওঁলোকৰ মই কিমান সেৱা কৰো, ঐকান্তিক ভক্তি কৰোতা সকলৰো অন্তৰৰ আশা পূৰ্ণ কৰো। যাৰ সাক্ষাৎকাৰ সন্তানসকলে কৰিছে। ঐকান্তিক ভক্তি কৰে - মাথো, কৃষ্ণ দৰ্শন দিয়া। মুখমণ্ডল চকুলোৰে তিতি থাকে। যেতিয়া এনেকুৱা তীব্ৰ ভক্তি কৰে তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিওঁ। সেয়া হ'ল ভক্তি মার্গ। গতিকে এই সময়ত তেওঁলোককো সন্তুষ্ট কৰো। তোমালোককতো সন্মুখত বহি শুনাওঁ, পঢ়াও। ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা কথাষাৰ সঁচা কথা। ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই। গীতাতো লিখা আছে - হে সন্তানসকল, তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকাই আছে। কিন্তু নাম কৃষ্ণৰ দি দিলে। কৃষ্ণৰ আত্মাতো এতিয়া অন্তিম জন্মত আছে। তেওঁ পঢ়ি আছে। কৃষ্ণ ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা নহয়। সন্তানসকলে জানে - সঁচাকৈ সূৰ্য বংশী চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি অৱশ্যেই ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ম। বাবা কিমান দয়াশীল হয়! আহি সন্তানসকলক নিজৰ কৰি লয়। সন্তানসকলে কয় - বাবা, আপুনি সেইজনেই আৰু আমিও সেয়াই, যি পুনৰ আহি মিলিত হৈছে। আপুনিও সেইজন বাবাই, আমিও সেই আপোনাৰে সন্তান। এতিয়া আপুনি আহিছে ৰাজ্য-ভাগ্য দিবলৈ। পিতাই পুনৰ আমাক পঢ়াই আছে। আমি শিৱ বাবাৰ নাতি-নাতিনী। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নামো প্ৰখ্যাত। এয়াতো জানা - স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয়, অধিকাৰো তেওঁৰ পৰাই পাম। ব্ৰহ্মাইও তেওঁৰ পৰাই পাইছিল। এই (শিৱবাবা) পিতাই তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰি আছে। কিমান ভালকৈ বুজায়। তাৰ পিছতো কিয় পাহৰি যোৱা? বাবাৰ ঘৰত বহি আছা। বাবাই শিক্ষক হৈ পঢ়ায়। আমি ৰাজযোগ শিকি আছে। আমি শান্তিধামলৈ যাম তাৰ পিছত সুখধামলৈ আহিম। এই কলিয়ুগী দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব। কল্পৰ আগৰ দৰেই তোমালোকে সাক্ষী হৈ চাবলগীয়া হয়। চাই থাকা - কেনেকৈ পৰীক্ষা পাছ কৰিলা, কেনেকৈ বিনাশ হ'ল? পিছত য'ত জয়, ত'ত জন্ম কেনেকৈ হয়? কেনেকৈ মহল আদি সাজিব? বুদ্ধিত আছে - এনেকুৱা নহয় যে সোণৰ দ্বাৰকা পানীৰ তলত পৰি আছে, সেয়া ওলাই আহিব। কোৱাও হয় - ৰাৱণৰো সোণৰ লংকা আছিল। আচলতে এনেকুৱা একো নাই। সোণৰ মহলতো দেৱতাসকলৰ থাকে। এতিয়াতো নাই। এতিয়াতো ভাৰতৰ নাওখনেই ডুবি গৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নৰক ৰূপী বিষয় সাগৰৰ পৰা সকলোকে উদ্ধাৰ কৰা। বাকী ষ্টিমাৰ (নাও) আদিৰ কোনো কথা নাই। তোমালোক সাগৰৰ সন্তান জ্বলি মৰি ভস্ম হৈ গৈছিল। কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ গৈছিল। তোমালোক সুন্দৰ আছিল। আকৌ ক'লা হৈ গ'লা। ভাৰতৰ তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকল কিমান সুন্দৰ আছিল! তোমালোক সকলোৱেই শ্যাম সুন্দৰ। সন্তানে জানে - আমি কাৰ সন্মুখত বহি আছে! এনেকুৱা কোনো সংসংগ নাই য'ত ঈশ্বৰ পিতাই বহি ৰাজযোগ শিকায়। নিৰাকাৰ পিতা কাৰোবাৰ শৰীৰততো আহিছে! শ্ৰীকৃষ্ণৰ দৰে কেনেকৈ আহিব! হয়, তেওঁৰ (শ্ৰীকৃষ্ণৰ) আত্মাতো ইয়াতেই আছে নহয় জানো!

এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলিছে। জানা আমি বাবাৰ পৰা বিশ্বৰ মালিক হওঁ। সম্পত্তি লওঁ। তোমালোকেই মম্মা-বাবা বুলি কোৱা গতিকে তোমালোকে পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত অনুসৰণ কৰিব লাগে - সেই কাৰণে কোৱা হয় - "ফল' ফাদাৰ" (বাবাক অনুসৰণ কৰা)। প্ৰকৃত পিতা লাগে, কৃত্ৰিমতো নহয়! গান্ধীকো বাপুজী বুলি কৈছিল কিন্তু সম্পত্তিতো একো পোৱা নগল। সেয়া হ'ল হৃদৰ বাপুজীৰ পৰা হৃদৰ প্ৰাপ্তি। তেওঁক বেহদৰ বুলি কোৱা নহয়। এই বেহদৰ বাপুজীতো পৰমধামৰ পৰা আহিছে। তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। তোমালোক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈছা আৰু তোমালোকেই বৈকুণ্ঠৰ মালিক হোৱা। বেহদৰ পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ থাকিব লাগে! অন্য সংগ এৰি এক তোমাকে সংগী কৰো। এইয়া পিতাৰ লগত কৰা তোমালোকৰ প্ৰতিজ্ঞা। কিমান মৰমেৰে পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়! অন্য কোনোৱে কি জানে শিৱবাবা কেতিয়া আহিল? ৰক্ষাবন্ধন কেতিয়া হ'ল? দৈৱী গুণ ধাৰণ কেনেকৈ কৰিলে? গীতা শাস্ত্ৰ

পঢ়ে-শুনে কিন্তু একোকে বুজি নাপায়। তোমালোকৰ হ'ল মৌখিক। ইয়াত শাস্ত্ৰ আদিৰ কথা নাই। ভগৱানে শিকায়। সংগমতেই শিকাইছিল। এতিয়া তোমালোকে সন্মুখত শুনা সেয়েহে নিচা বাঢ়ে। পাছত সেই নিচা কমি যোৱা উচিত নহয়। এইয়া কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁ পঢ়াই আছে। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকলোৱে শুনি আছে। শুনিলে আকৌ আনক শুনোৱা। তোমালোকৰ চুক্তি হৈছে – বাবাৰ পৰা শুনি আকৌ অন্যক নিশ্চয় শুনাম। নহ'লে শুনিছা কি কাৰণে! এতিয়া তোমালোক বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হৈছা। পিতাই কয় –কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ আদি ত্যাগ কৰা। পিতা শিৱ- তোমালোক হৈছা সালিগ্রাম। পিতা আৰু সন্তান। পিতাই কয় - মই নিৰাকাৰী, তোমালোকো নিৰাকাৰী আছিল। আকৌ ইয়াত অভিনয় (ভূমিকা পালন) কৰিবলৈ আহিছা। এতিয়া আকৌ উভতি যাব লাগিব। বাবা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক। তোমালোকো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক আছিল। যাক পৰমধাম, নিৰ্বাণধাম, মূলবতন আদি বুলি কোৱা হয়। এইয়া সকলো নাম। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতন – এইয়া চক্ৰ ঘূৰি থাকে।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পঢ়াত মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। ফুৰ্তিত থাকিব লাগে যে উচ্চৰো উচ্চ ধামৰ পৰা ভগৱান আমাক পঢ়াবলৈ আহে।
- (2) এতিয়া আমি মিঠা ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব, সেয়েহে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। দেহৰ সৈতে সকলো পাহৰি যাব লাগে।

*বৰদান:- সংগম যুগত শ্ৰেষ্ঠ মতৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ গতি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা প্ৰত্যক্ষ ফলৰ অধিকাৰী হোৱা।

সংগম যুগত শ্ৰেষ্ঠ মতৰ আধাৰত যি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা তাৰ প্ৰত্যক্ষ ফল অৰ্থাৎ সফলতা এতিয়াই প্ৰাপ্ত হয়, সেয়েহে কয় – যেনে মত, তেনে গতি। তেওঁলোকে ভাবে মৃত্যুৰ পিচত গতি পাব কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলে এই অন্তিম মৰজীৱা জন্মত প্ৰত্যেক কৰ্মৰ সফলতাৰ ফল অৰ্থাৎ গতি প্ৰাপ্ত হোৱাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোক ভৱিষ্যতৰ অপেক্ষাত নাথাকা। এতিয়াই কৰা আৰু এতিয়াই প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰ পাই যোৱা - ইয়াকেই কোৱা হয় ৰচয়িতাৰ ৰচনাৰ প্ৰতি প্ৰকৃত মৰম।

*গ্লোগান:- দৃঢ় সংকল্পৰে প্ৰতিটো খোজতে পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতাজনেই সম্পন্ন হয়।

!!ওম্ শান্তি!!

***